

έχασα ένα φίλο. Παντρεύτηκε.

Θεώρησα καθήκον μου να του γράψω λίγες λέξεις.

Να υπογραμμίσω όμως, το πολύ σημαντικό, ότι μόνον οι φέροντες τα δεσμά του γάμου δύνανται να εκφραστούν ως ακολούθως:

Αγαπητέ φίλε,

Με την παρούσα επιστολή θα επιθυμούσα, κατ' αρχήν, να σε συγχαρώ για το θάρρος σου, να νυμφευτείς.

Βρήκες έτσι ένα ταίρι, που θα μπορεί να σε ταλαιπωρεί έως τέλους. Μπορείς τώρα, να κοιμάσαι και επισήμως με τον εχθρό. Έχεις πια το δικαίωμα στο μέγιστο όνειρο (του διαζυγίου). Θα έχεις οσονούπω και την πελώρια χαρά (του να ξενοκοιτάς).

Όπως είχε πει και ο Graucho Marx: «Ο γάμος είναι ένα καταπληκτικό ίδρυμα. Αλλά ποιος θέλει να ζήσει σε ένα ίδρυμα;»

Μην ακούς όμως αυτούς που κατηγορούν το γάμο. Είναι υπέροχο πράγμα να γίνεσαι ένα με το σύντροφό σου. Το πρόβλημα έρχεται όταν πρέπει να αποφασίσεις ποιο ένα. Ο γάμος είναι περιπέτεια. Σαν να πηγαίνεις στον πόλεμο.

Να σου υπενθυμίσω δε, ότι υπάρχουν μόνον δυο στιγμές που ο άνδρας δεν καταλαβαίνει τη γυναίκα. Η μια είναι πριν το γάμο, η άλλη μετά.

Επίσης να σου θυμίσω ότι ένας άνδρας είναι ανολοκλήρωτος πριν το γάμο. Μετά από αυτόν είναι τελειωμένος. Τι άλλο; Α ναι! Ένας σύζυγος είναι αυτό που περίσσεψε από έναν εραστή μετά το γάμο. Βεβαίως υπάρχει και το μυστικό του τέλειου γάμου. Μόνον που θα παραμείνει για πάντα μυστικό.

Αλλά μην απογοητεύεσαι. Αν και είναι βέβαιο ότι διέπραξες σφάλμα, ήταν το μικρότερο δυνατό. Οποιαδήποτε άλλη κίνηση θα ήταν περισσότερο εσφαλμένη. Καλά ταξίδια με την διαλεκτή σου.

Υ.Γ.

Και μην λησμονείς, ότι ένας σύζυγος που κατηγορεί τη γυναίκα του για έλλειψη χιούμορ, ξεχνά ότι την παντρεύτηκε...